

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 5

Kapitel 4: Förspel till krig

"Ni motsätter er all form av fred. Ni vill ha en evig upprepning av krig och fred."

Friedrich Nietzsche

Introduktion, *Så talade Zarathustra*

När Tredje riket föddes den 30 januari 1933 var motståndare både i och utanför Tyskland övertygade om att det snart skulle kollapsa. Deras missuppfattning stärktes av den splittrande Röhm-putschen i juli året därpå. Men 1936 insåg de slutligen att nationalsocialismen var ett fenomen som endast kunde avlägsnas genom yttre militär aggression, som de var fast beslutna att använda under lämpliga omständigheter; med andra ord, när upprustningen var klar och massorna av icke-judar i andra länder var tillräckligt förberedda för att riskera sina liv som kanonmat.

Tyskarna hade frivilligt lagt ned sina vapen efter första världskriget på uppman-

ing av USA:s president Woodrow Wilson, som lovade att de allierade snart skulle följa efter med sina egna nedrustningsprogram. Istället behöll Storbritannien och Frankrike inte bara sina väpnade styrkor, utan fortsatte att utveckla dem, flera år innan Führern blev förbundskansler. "Det tyska folket och den tyska regeringen har absolut inte krävt några vapen", förklarade han i en internationell radiosändning den 16 oktober 1933, "utan snarare lika rättigheter. Om världen beslutar att avskaffa alla vapen ända ner till den sista kulsprutan, då är vi redo att ansluta oss till en sådan konvention. Om världen beslutar att avskaffa *vissa typer av* vapen, då är vi beredda att avstå från dem redan från början. Men om världen beslutar att endast vissa nationer får beväpna sig, medan andra inte får det, då är vi inte redo att låta oss uteslutas som ett folk med fundamentalt färre rättigheter."

Under hela 1930-talet lade han fram det ena förslaget efter det andra om ömsesidig europeisk nedrustning, bara för att i de allierades press bli smutskastad som "krigshetsare". Redan 1934 visade han allvaret i sina yttersta avsikter genom att utse Joachim von Ribbentrop till särskild kommissionär för nedrustning. Elva år senare, under de sista dagarna av den internationella konflikt som han försökte undvika, mindes Hitler i sitt testamente: "Jag har gjort så många erbjudanden om minskning och avskaffande av rustningar, som inte kan förklaras bort för all framtid, att ansvaret för utbrottet av detta krig inte kan vila på mig. Dessutom har jag aldrig önskat att det efter det första fruktansvärda världskriget skulle uppstå ett andra krig mot England eller ens Amerika."

Medveten om den internationella agitationen mot hans vederbörligen valda regim, agerade Hitler snabbt för att upprätta fredliga relationer med sitt lands grannar. Det fascistiska Italien var redan hjärtligt inställt till det nya Tyskland av ideologiska skäl. Men Frankrike och England var gamla fiender. För att försäkra sig om det senare lät han von Ribbentrop förhandla fram det anglo-tyska marinavtalet i London den 18 juni 1935. Avtalet innebar en permanent minskning av antalet krigsfartyg från Kriegsmarine till 35 procent av Royal Navys ytkapacitet, vilket bevisade Tredje rikets avsikt att aldrig utmana den brittiska sjömakten. Detta generösa drag var dock inte ömsesidigt. Efter mer än två år av ömsesidiga nedrustningsförhandlingar med britten informerade de honom i tydliga ordalag om att England inte skulle följa Versaillesfördraget, som de själva hade undertecknat, genom att minska sin militära produktion, utan i själva verket skulle fortsätta att uppgradera och utöka sina väpnade styrkor.

Med den outhärliga judiska krigshetsningen i Storbritannien, liksom på andra håll, visste Hitler att han nu var tvungen att återupprusta Wehrmacht, om Tyskland skulle ha en chans att slåss mot den koalition av judiska stater som byggdes upp runt honom. I ett stort försök att vinna över Tysklands traditionella fiende avsåg sig Hitler alla anspråk på omtvistade territorier där stora delar av hans landsmän

fortfarande bodde (som Alsace Lorraine) och gjorde många diplomatiska försök att närma sig Frankrike. Till exempel "1935 tog han i Berlin emot en delegation av franska krigsblinde under ledning av deputerade Scapini, som också var blind", enligt Leon DeGrelle. Och "han arrangerade en pilgrimsfärd för tyska veteraner till Douamont i syfte att förbrödra sig med sina tidigare franska motståndare."

Sedan 1928, fem år innan Hitler kom till makten, hade tyska varv byggt ett slag-skepp som skulle utmana Dunquerque-klassen, den största typen av beväpnade fartyg i den franska marinen, men han beordrade att det skulle demonteras som en fredsgest. Politikerna i Paris svarade på detta genom att ingå en militär allians med det kommunistiska Ryssland, riktad specifikt mot Tredje riket. Deras agerande hade inget som helst att göra med Hitlers diplomati, utan syftade enbart till att krossa Tyskland. Många fransmän blev förskräckta över sin regerings skandalösa beteende. "Från och med nu", utbrast statsmannen Benoist-Mechin efter att den fransk-sovjetiska pakten hade ratificerats den 27 februari 1936, "befinner vi oss i en farlig utförsbacke."

Även brittena tyckte att fransmännen hade gått för långt. Deras utrikesminister, Sir John Simon, bad sin ambassadör i Frankrike att "i otvetydiga ordalag meddela att England är oroat över att se Frankrike ingå ett fördrag som så småningom kan leda till deltagande i ett krig mot Tyskland under förhållanden som är oförenliga med paragraf två i Locarnopakten". Den paragraf som Simon hänvisade till innebar att de undertecknande parterna, varav Frankrike var en, lovade att aldrig alliera sig med någon stat i syfte att omringa ett annat land. Det franska folket hade inget att vinna och allt att förlora (vilket de till slut gjorde) genom att liera sig med Stalin mot sina egna vitala intressen. En sådan självmordspakt med djävulen kunde bara tjäna judarna, som öppet agiterade i varje allierat och neutralt land för "ett heligt krig" mot Tyskland, oavsett internationell lag eller de offer som icke-judar skulle utstå för att göra världen säker för judendomen.

För att visa att han inte lät sig skrämmas av sådan gangstertaktik skickade Hitler den 7 mars sina trupper för att återockupera Rhenlandet. Redan dess namn identifierade det som tyskt, inte franskt. Som en del av det byte som utlovats av de krigsprofitörer som författat Versaillesfördraget hade Paris politiker, drivna av girighet och evig hämnd, slitit Rhenlandet från ett efterkrigstida Tyskland som var nedbrutet av nederlag. Samma nyhetsmedier som tjöt av upprördhet över Hitlers "invasion" av Rhenlandet skrev aldrig ett ord om "fransmännens fördrivning av tusentals och åter tusentals familjer från sina hem" (Brinkley, 9). För att ytterligare förnedra de försvarslösa rhenlänningarna hade svarta kolonialsoldater från Sudan använts som ockupationstrupper.

Denna avskyvärda åtgärd upprörde människor över hela världen och avslöjade fransmännen som helt och hållet drivna av tanklöst hat. I ett uttalande från British

Broadcasting Corporation fördömde den berömde dramatikern George Bernard Shaw det franska övertagandet av Rhenlandet med beväpnade negrer som "inte spelade den västerländska civilisationens spel". Hitlers "återmilitarisering" av Ruhrområdet upphävde denna skamliga situation och sände ett tydligt budskap till de franska politikerna: Om de provocerade fram en konfrontation skulle de bli de första att känna av dess konsekvenser. De backade, men världen hade kommit in i den "farliga nedförsbacken" till krig.

Det kan inte nog understrykas att Führern beslutade om tysk upprustning vid denna tidpunkt endast på grund av de oupphörliga franska hoten och den ständiga oviljan att söka fredliga lösningar på internationella problem. Medan han strävade efter samförstånd med alla ariska folk på grund av deras blodsband och kultur, tänkte de allierade politikerna bara på att förstöra varje spår av nationalsocialismen på uppmaning av sina judiska betalningsmästare, som redan hade förklarat krig mot det tyska folket. Samma slagskepp som Hitler tidigare hade beordrat att demontera som ett tecken på god vilja mot Frankrike beordrade han nu att bygga upp igen. Några år senare skulle de allierade få betala dyrt för sin vägran att acceptera hans olivkvist, när den mäktiga slagkryssaren *Scharnhorst* blev deras gissel och förödmjukelse till havs.

Medan den internationella judenhetens franska politiska marionetter lekte med elden, stal en marxistisk koalition i Spanien landets nationella val genom terror och korruption. Trots att majoriteten av spanjorerna röstade annorlunda hade kommunisterna och anarkisterna *fräckheten* att kalla sin nya allians för "folkfronten". Regeringen i Madrid var på väg att kapas av denna bolsjevikiska kabal, när ett verkligt folkligt uppror bröt ut mot den. Sommaren 1936 befann sig Spanien i inbördeskrigets grepp. Det patriotiska motståndet leddes av Jose Antonio de Rivera, grundare av Falangiströrelsen, den spanska versionen av fascismen. Hans avrättning av en kommunistisk kängurudomstol utlöste ett nationellt motstånd.

Den 26 juli utnyttjade de vaksamma sovjeterna den interna oron i Spanien, som de såg som en möjlighet att etablera sitt länge drömda fotfäste i Västeuropa. Stalin skickade "militära rådgivare" och materiel till de marxistiska republikanerna. Snart strömmade inte bara ekonomiskt stöd, utan även vapen - inklusive Röda flygvapnets senaste jakt- och bombplan - in i Spanien från Sovjetunionen. För att motverka detta inflöde av män och vapen behövde nationalisterna flytta sin armé från Marocko till de iberiska slagfälten på en gång, men de saknade medel för att göra det.

En desperat Francisco Franco, som representerade sitt lands patriotiska intressen, vädjade till Mussolini och Hitler om hjälp. "Kan vi fascister lämna detta rop utan att besvara det", frågade Duce fem år senare, "och förbli likgiltiga inför de så kallade 'folkfronternas' fortsatta blodiga brott? Kunde vi vägra att ge vårt

stöd till den frälsningsrörelse som i Antonio Primo de Rivera hade funnit sin skapare, asket och martyrer? Nej. Vår första stridsflygplansskvadron lyfte den 27 juli 1936, och samma dag fick vi våra första döda."

Führern beordrade å sin sida en flotta med transportflygplan till Nordafrika, varifrån de transporterade nationalistarmén till Spanien i tid för att förhindra de rödas övertagande av Iberia. Adolf Hitler planerade och genomförde på så sätt historiens första militära luftbro. Det räddade inte bara Spanien, utan så småningom hela Europa från att reduceras till en förlängning av Sovjetunionen. Som Führern senare påpekade: "Franco borde bygga ett monument över Ju-52:an". Junkers Ju-52, som av besättningen kärleksfullt kallades *Tante Ju*, var det flygplan som flög in de nationalistiska trupperna från Marocko.

Under de kommande tre åren hotade det spanska inbördeskriget att bli en världsomspännande eldsvåda, eftersom Stalin trappade upp stödet till republikanerna. De fick sällskap av utländska kommunistiska frivilliga, ofta med sina länders hemliga välsignelse och hjälp. Under det illa dolda beskydd som Frankrikes judiske premiärminister Leon Blum gav dem, tog de sig obehindrat över den spanska gränsen. Andra kom från så långt bort som USA, där medlemmar av något som kallades "Abraham Lincoln-brigaden" (en personifiering av judisk kommunism om det någonsin funnits någon) fick fritt tillträde till det spanska inbördeskriget, trots Roosevelts "officiella" offentliga policy om icke-intervention.

Men nationalisterna lockade också sina frivilliga, från Irlands blåskjortfascister och italienska svartskjortor till polska piloter och ryska utvandrare. Bland dessa fanns flygare från den tyska *legionen Condor*, som spelade en avgörande roll för krigets utgång genom att vinna överlägsenhet i luften för nationalisterna. Deras episka saga var *Flowering Rifle* av Roy Campbell, ett av de stora namnen inom 1900-talets engelska poesi och en av Francos brittiska frivilliga.

Den 27 april 1937 fylldes tidningar över hela världen av upprördhet över en flygräd mot den oförsvarade baskiska staden Guernica. Hemska fotografier av 6.000 döda kvinnor och barn publicerades tillsammans med rubriker som anklagade de "nazistiska mördarna" för att ha orsakat denna fruktansvärda tragedi. Medan journalister i Frankrike, England, Ryssland och Amerika gjorde allt för att hetsa upp den allmänna opinionen mot tyskarna, var *Condorlegionens* piloter förbryllade, eftersom de aldrig bombat Guernica. Deras mål hade begränsats till republikanska fästena runt den närbelägna staden Bilbao. Även om Guernicas civila dödsoffer var verkliga nog, hade de i själva verket slaktats av kommunistiska insatsstyrkor, som förvandlade sina egna grymheter till antifascistisk propaganda. De fick naturligtvis hjälp och stöd av den i stort sett sympatiska världspressen, vars läsare inte fick möjlighet att ta del av motbevis från vare sig tyskarna eller Internationella Röda Korset. Kommunisternas och nyhetsmediernas medverkan till

att förvränga sanningen mot nationalsocialisterna hade varit vanligt förekommande ända sedan Adolf Hitler utvecklade sin ideologi 1920. Men med Guernica nådde bedrägeriet en omfattning som aldrig tidigare skådats och som ständigt skulle upprepas och utvidgas under hela andra världskriget och fram till i dag. Den stora sanningen om det spanska inbördeskriget var att det vanns av patriotiska element från hela Europa i en ny samarbetsanda som överskred gamla tiders småaktiga, chauvinistiska uppdelningar.

Denna sanning dramatiserades i april 1939, då en gigantisk demonstration iscensattes på Madrids gator av general Francos segerrika styrkor. Spanska falangister och italienska fascister paraderade med tyska Condorlegionärer och frivilliga som representerade många andra europeiska nationaliteter. De hade visat att rasens värsta fiender kunde besegras genom att stå enade som ariska krigare - ett bevis som de bekräftade igen under några år framöver.

Efter att ha misslyckats med att krossa fascismen och nationalsocialismen i Spanien såg sig de besvikna judarna och deras lakejer om efter andra möjligheter att åter tända sitt "heliga krig". De fann två i Central- och Östeuropa.

